

[Edel Saunte.]

til at citere, hvad A. W. Nielsen havde sagt. Nu var A. W. Nielsen ikke medlem af styrelsesrådet dengang, og det var ikke ham, jeg hentydede til. Jeg hentydede til Ebbe Groes, som på side 103 i den første beretning sagde:

„Det er klart, at man ikke kan sige, at de har samme indhold. Jeg vil dog gerne understrege, at dengang stod de to erklæringer nu ikke for os som så kolossalt afvigende fra hinanden, som opfattelsen nu i 1959 synes at være.“

På side 110, sp. 1 for neden, siger Stevnius-Nielsen:

„Så meget kan jeg med sikkerhed huske, og jeg kan også huske, at erklæring nr. 1 dengang ikke forekom os at være så forfærdelig forskellig fra erklæring nr. 2.“ Endelig siger Eske Brun på side 114, sp. 1. for neden:

„Nej, jeg var ked af, at der var to erklæringer, det kan jeg huske, men jeg anså dem i og for sig slet ikke på nogen måde for modstridende eller uforenelige.“ Så jeg vil gerne bede det ærede medlem hr. Aksel Larsen om at give mig en undskyldning.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen sagde videre, at det ikke kom ham ved, om der var straffelovsbestemmelser, som kunne anvendes, eller der var straffelovsbestemmelser, som ikke kunne anvendes. Men det er vist nødt til at komme det ærede medlem ved, for vi har en rigsretsdom, der udtrykkelig tager stilling til, om der kan anvendes andet end straffelovsbestemmelser, idet anlageren under rigsretssagen i 1856 hævdede, at de anklagede i medfør af grundloven af 1849 § 47 havde gjort sig skyldige i højforræderi, og at de i mangel af specielt straffebud måtte kunne straffes efter lovgivningens almindelige grundsætninger. Det sagde dommen udtrykkelig nej til og fastslog, at der kun kunne dømmes til retsforfølgning ved rigsretten i overensstemmelse med straffereftens almindelige bestemmelser og grundsætninger. Det kommer altså til at komme det ærede medlem ved, om der kan findes en straffelovsbestemmelse, hvorefter der kan rejses tiltale. For man kan ikke i henhold til den tidligere rigsretsdom dømme for andet end de tilfælde, hvor der foreligger overtrædelse af en straffelovsbestemmelse.

Jeg vil gerne anholde, at både det ærede

medlem hr. Henry Christensen og det ærede medlem hr. Ninn-Hansen til stadighed brugte udtrykket, at der var stærkt indicium for, at Kjærbøl kendte erklæringen, og at dommerudvalget havde fastslået dette. Det, dommerudvalget har fastslået, er følgende: at Kjærbøl mandag morgen er blevet gjort bekendt med i hvert fald hovedindholdet af erklæringen af 8. marts 1957. Det ligger nemlig helt klart, og der er ingen, der tør påstå, at Kjærbøl overhovedet nogen sinde har set erklæringen. Det, man har fået at vide, er, hvis direktør Christiansens forklaring skal lægges til grund, at Kjærbøl har fået hovedindholdet af erklæringen læst op i telefonen. Det anså dommerudvalget ikke for bevist; det anså, at der var indicium for, at han havde fået hovedindholdet at vide. Det er ikke helt det samme, og når vi taler om helt nøjagtige ting, må man skelne mellem, hvad dommerudvalget siger, og hvad det ærede medlem kan tillade sig at sige. Der ligger et stærkt indicium for, at Kjærbøl kendte hovedindholdet af erklæringen. (*Ninn-Hansen*: Hvad mener det ærede medlem selv?). Jeg mener selv det, som dommerudvalget mener, og det er det, jeg har givet udtryk for i det dagsordensforslag, vi har stillet.

Jeg synes også, det er højst ejendommeligt, at de ærede medlemmer begynder at kritisere dommerudvalgets sammensætning. Dommerudvalgets sammensætning, dets funktion og rettigheder har været kendt fra den dag, regeringen offentliggjorde sin beslutning herom. Der har ikke på noget tidspunkt dengang været rejst nogen indsigelse mod det; den højtærede justitsminister sagde således, at han erindrede noget om, at da var vi vist ganske godt tilfreds, og jeg skal lige tillade mig at citere et par udtalelser fra de ærede medlemmers presse, der udtrykkelig siger, at de er glade for det. Berlingske Tidende skrev den 17. februar 1959, hvis jeg må have lov at citere:

„Der er grund til at påskønne den beslutning, regeringen har truffet.“

Hvis man havde ment, at det var forkert at nedsætte et dommerudvalg, og ville have en anden type udvalg med en anden form for bemyndigelse, havde det været rimeligere, at man på daværende tidspunkt havde sagt til. Fyens Stiftstidende sagde den samme dag: